

Zaaknummer: **CBHO 2021/011**

Rechter(s): mrs. Lubberdink, Verheij en De Moor- van Vugt

Datum uitspraak: 1 juni 2021

Partijen: appellant en CBE Technische Universiteit Delft

Trefwoorden: ernstige fraude
evenredig
fraude
hack
herhaalde fraude
inloggegevens
sanctie

Artikelen: WHW: artikel 7.12b, tweede lid
Regels en Richtlijnen: artikel 8, eerste lid

Uitspraak: ongegrond

Hoofdoverwegingen: 2.2.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt vast dat appellant en de medestudent beiden hebben deelgenomen aan het betrokken tentamen. Appellant heeft niet alle vragen gemaakt en is al vrij kort na het begin van het tentamen uitgelogd. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat alle opdrachten die gedurende het tentamen worden ingevuld worden opgeslagen. Tussen partijen is niet in geschil dat de code van de medestudent en die van appellant bij de betreffende tentamenopdracht voor 92% overeenkomen. Zoals verweerder heeft toegelicht is een dergelijk hoog percentage niet anders te verklaren dan dat de code is gedeeld. Dat blijkt ook uit het feit dat een variabele die in de opdracht zat door de medestudent in de code in diens tentamen is aangepast, en wel binnen zeer korte tijd nadat de code in het antwoordvak was ingevuld. De verklaring(en) die appellant heeft gegeven voor de grote mate van overeenstemming zijn of aantoonbaar onjuist of dermate onwaarschijnlijk dat daarvan niet kan worden uitgegaan. Als appellant de code niet zelf had gedeeld, dan zou volgens verweerder het gebruik door een medestudent van de code van appellant slechts mogelijk zijn indien die medestudent toegang had tot het account van appellant. De bij het tentamen gebruikte software laat echter zien dat van een tweede inlogpoging op het account van appellant geen sprake is, zodat ervan kan worden uitgegaan dat, anders dan appellant heeft gesteld, van een hack geen sprake was. Ook anderszins is van misbruik van het account van appellant niet gebleken. Het College ziet, mede gelet op wat appellant daar tegenover heeft gesteld, geen aanleiding om hieraan te twijfelen. In dit verband is ook van belang dat appellant voor de vastgestelde overeenkomst tussen de codes telkens andere verklaringen aandraagt, die vervolgens telkens door verweerder worden weerlegd, waarmee die verklaringen aan geloofwaardigheid inboeten. De medestudent van appellant, die ook voor fraude is bestraft, heeft bovendien verklaard dat de code op andere wijze door appellant is gedeeld en erkend dat hij daarvan gebruik heeft gemaakt. Dat deze student daarbij belang had, zoals appellant heeft gesteld, is niet aannemelijk, nu die verklaring immers ook tot bestraffing zou kunnen leiden en daartoe feitelijk ook heeft geleid.

2.3. Appellant heeft subsidiair betoogd dat de sanctie niet evenredig is. Ten onrechte is bij de beoordeling niet of onvoldoende betrokken dat appellant hoe dan ook geen toestemming heeft verleend voor het gebruik van zijn code. Dat geldt ook voor het feit dat hij tweemaal eerder op fraude is aangesproken. De verhouding tussen de twee eerdere gedragingen ten opzichte van de nu verweten gedraging had bij de afweging moeten worden betrokken.

2.3.1. Ook het subsidiaire betoog slaagt niet. Verweerder kan worden gevolgd in zijn opvatting dat van ernstige fraude sprake is. Bovendien is appelland al tweemaal eerder voor het plegen van fraude is bestraft, die bestraffing er kennelijk niet toe heeft geleid dat appelland voor toekomstige gevallen van (het meewerken aan) fraude zou afzien. Dat appelland tegen de eerdere bestraffingen niet is opgekomen, werpt hierop geen ander licht en leidt niet tot een ander oordeel. De sanctie is in overeenstemming met de ernst van de gedraging.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appelland,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 september 2020 heeft de examencommissie van de *Faculty Electrical Engineering, Mathematics and Computer Science* aan appelland meegedeeld dat hij wegens geconstateerde fraude bij het vak *CSE Algorithms and Data Structures* wordt uitgesloten van het afleggen van examens in de periode 1 oktober 2020 tot 2 juli 2021 en dat aan het College van Bestuur van de TU Delft zal worden voorgesteld appelland van zijn opleiding te verwijderen.

Bij beslissing van 5 januari 2021 heeft verweerder het administratief beroep van appelland tegen de beslissing van 25 september 2020 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 5 januari 2021 heeft appelland bij beroepschrift van 9 februari 2021, op die dag ontvangen, bij het College beroep ingesteld.

Van verweerder is op 12 maart 2021 een verweerschrift bij het College ontvangen.

Het College heeft het beroep van appelland ter zitting behandeld op 26 maart 2021, waar appelland is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat in Den Haag. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, secretaris van het college van beroep voor de examens.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

In artikel 8, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de opleiding van appelland is bepaald dat onder fraude wordt verstaan het handelen of nalaten van een student dat ertoe leidt dat het vormen van een juist oordeel omtrent de kennis, het inzicht en de vaardigheden van die student of van een andere student geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt gemaakt.

Uit artikel 8, achtste lid, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie volgt dat bij het opleggen van een sanctie bij fraude mede acht wordt geslagen op de ernst van de fraude, herhaalde fraude daaronder begrepen.

2.2. Appellant heeft betoogd dat hij ten onrechte van fraude is beschuldigd, dat het besluit ter zake niet zorgvuldig is voorbereid en dat dit onvoldoende is gemotiveerd. Appellant onderkent dat hij vanwege twee eerdere aantijgingen de schijn tegen heeft, maar dat betekent niet dat kan worden uitgegaan van de verklaring van de medestudent die heeft gemeld dat appellant zijn code heeft gedeeld. De examencommissie heeft de feitelijke gang van zaken onvoldoende onderzocht om te kunnen komen tot het oordeel dat appellant fraude heeft gepleegd. Niet appellant maar juist zijn medestudent heeft een onjuiste verklaring afgelegd. Appellant kan in ieder geval niet bedenken op welke wijze deze medestudent aan de gegevens van appellant is gekomen, anders dan dat deze medestudent de inloggegevens van appellant heeft gehackt of op een andere manier heeft opgeslagen en gebruikt voor het overnemen van het werk van appellant. Appellant heeft daarvan bij de politie ook aangifte gedaan. Zo appellant zijn code al zou hebben gedeeld, dan is daarmee niet gezegd dat hij daarbij aan zijn medestudent toestemming heeft verleend die bij het tentamen ook te mogen gebruiken.

2.2.1. Dit betoog slaagt niet. Het College stelt vast dat appellant en de medestudent beiden hebben deelgenomen aan het betrokken tentamen. Appellant heeft niet alle vragen gemaakt en is al vrij kort na het begin van het tentamen uitgelogd. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat alle opdrachten die gedurende het tentamen worden ingevuld worden opgeslagen. Tussen partijen is niet in geschil dat de code van de medestudent en die van appellant bij de betreffende tentamenopdracht voor 92% overeenkomen. Zoals verweerder heeft toegelicht is een dergelijk hoog percentage niet anders te verklaren dan dat de code is gedeeld. Dat blijkt ook uit het feit dat een variabele die in de opdracht zat door de medestudent in de code in diens tentamen is aangepast, en wel binnen zeer korte tijd nadat de code in het antwoordvak was ingevuld. De verklaring(en) die appellant heeft gegeven voor de grote mate van overeenstemming zijn of aantoonbaar onjuist of dermate onwaarschijnlijk dat daarvan niet kan worden uitgegaan. Als appellant de code niet zelf had gedeeld, dan zou volgens verweerder het gebruik door een medestudent van de code van appellant slechts mogelijk zijn indien die medestudent toegang had tot het account van appellant. De bij het tentamen gebruikte software laat echter zien dat van een tweede inlogpoging op het account van appellant geen sprake is, zodat ervan kan worden uitgegaan dat, anders dan appellant heeft gesteld, van een hack geen sprake was. Ook anderszins is van misbruik van het account van appellant niet gebleken. Het College ziet, mede gelet op wat appellant daar tegenover heeft gesteld, geen aanleiding om hieraan te twijfelen. In dit verband is ook van belang dat appellant voor de vastgestelde overeenkomst tussen de codes telkens andere verklaringen aandraagt, die vervolgens telkens door verweerder worden weerlegd, waarmee die verklaringen aan geloofwaardigheid inboeten. De medestudent van appellant, die ook voor fraude is bestraft, heeft bovendien verklaard dat de code op andere wijze door appellant is gedeeld en erkend dat hij daarvan gebruik heeft gemaakt. Dat deze student daarbij belang had, zoals appellant heeft gesteld, is niet aannemelijk, nu die verklaring immers ook tot bestraffing zou kunnen leiden en daartoe feitelijk ook heeft geleid.

2.3. Appellant heeft subsidiair betoogd dat de sanctie niet evenredig is. Ten onrechte is bij de beoordeling niet of onvoldoende betrokken dat appellant hoe dan ook geen toestemming heeft verleend voor het gebruik van zijn code. Dat geldt ook voor het feit dat hij tweemaal eerder op fraude is aangesproken. De verhouding tussen de twee eerdere gedragingen ten opzichte van de nu verweten gedraging had bij de afweging moeten worden betrokken.

2.3.1. Ook het subsidiaire betoog slaagt niet. Verweerder kan worden gevolgd in zijn opvatting dat van ernstige fraude sprake is. Bovendien is appellant al tweemaal eerder voor het plegen van fraude is bestraft, die bestraffing er kennelijk niet toe heeft geleid dat appellant voor toekomstige gevallen van (het meewerken aan) fraude zou afzien. Dat appellant tegen de eerdere bestraffingen niet is opgekomen, werpt hierop geen ander licht en leidt niet tot een ander oordeel. De sanctie is in overeenstemming met de ernst van de gedraging.

2.4. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.